

TRIBUNA

JAUME BARTUMEU CASSANY

Conseller general i membre del consell nacional de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Defensem la seriositat de la plaça financera andorrana

Tot aquest mes d'agost ha estat a l'ordre del dia de les notícies de la premsa catalana i espanyola sobre la banca andorrana.

La confessió de l'expresident de la Generalitat de Catalunya Jordi Pujol el dia 25 de juliol (reconeixent que la seva família tenia diners dipositats a Andorra que no estaven declarats a l'administració tributària espanyola) ha desfermat una veritable allau d'articles, comentaris i força informacions distorsionades.

Tot plegat està perjudicant força la bona imatge exterior d'Andorra. Una imatge que la gent d'SDP vam contribuir decidivament a assentar durant el període en el qual (2009-2011) vam tenir responsabilitats al Govern.

El juny de l'any 2009, quan vaig assumir el mandat de cap de Govern, es va iniciar un procés sense retorn cap a l'homologació internacional del sector financer andorrà avançant cap a les normes sobre la transparència i intercanvi d'informació que marcava l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), una organització internacional intergovernamental amb seu a París que reuneix els països més industrialitzats de l'economia de mercat.

Convé recordar que quan vam arribar al Govern, el dia 5 de juny del 2009, l'agenda institucional ens plantejava la urgent necessitat d'avançar cap a la transparència de l'activitat financera.

Andorra era a un pas d'una greu crisi

constitucional. El president de la República francesa i també cap de l'Estat d'Andorra ens havia advertit que hauria de revisar el seu paper institucional si no fugíem de l'excepcionalitat per entrar en la normalitat.

Per això, en el meu discurs del debat d'investidura, el 28 de maig del 2009, ja anunciava que el Govern tindria com a prioritat absoluta poder disposar, al final d'estiu, d'una llei que autoritzés l'aixecament parcial "...del secret bancari en cas d'intercanvi d'informacions fiscals".

L'OCDE, el Fons Monetari Internacional, la Unió Europea i els nostres dos veïns, França i Espanya, volien i defensaven, en aquells moments, un nou sistema financer internacional sòlid, transparent i ètic.

El 25 de febrer del 2009, el Grup d'Alt Nivell sobre la Supervisió Financera a la Unió Europea, presidit per Jacques de Larosièrre, havia publicat a Brussel·les un informe sobre la crisi financera internacional que li havia estat encarregat per la Comissió Europea. L'informe deia que "...la comunitat internacional ha de fer front als països (...) que no cooperin en l'intercanvi d'informació".

Precisament per això l'actuació del nostre Govern en els darrers mesos de l'any 2009 fou orientada a complir compromisos amb l'OCDE.

El Consell General va adoptar, el 7 de setembre del 2009, una llei que autoritza l'intercanvi d'informació fiscal prèvia

petició.

Una petició que no pot ser genèrica sinó que ha de ser concreta –sobre una persona sotmesa a inspecció tributària– i concretada; és a dir, que reuneixi un seguit de requisits i condicions. Entre les quals la prohibició de qualsevulla retroactivitat.

A l'empara d'aquella llei, el nostre Govern va negociar i signar, entre el mes de setembre del 2009 i el mes de febrer del 2010, disset acords bilaterals d'intercanvi d'informació fiscal prèvia sol·licitud.

Vam signar, així, acords amb França, Portugal i Espanya. Són, en paraules del secretari general de l'OCDE, Àngel Gurría, "acords de qualitat" perquè es tracta de tres estats amb els quals tenim una relació econòmica i financera important.

També vam signar amb altres països de la Unió Europea com Àustria, Bèlgica, els Països Baixos, Dinamarca, Suècia i Finlàndia. I també ho vam fer amb Noruega, Islàndia, Liechtenstein, San Marino, Mònaco, l'Argentina, les illes Fèroe i Groenlàndia.

Un dels resultats positius d'aquesta política fou que vam poder sortir l'any 2011 de la llista de paradisos fiscals d'Espanya en aplicació de l'acord que vaig signar el 2010 a Madrid amb Elena Salgado, vicepresidenta del Govern espanyol.

I un altre resultat, no pas menys important, fou la negociació que vam tancar el 26 de gener del 2011 i la rúbrica, el dia

10 de febrer del 2011, de l'Acord Monetari amb la Unió Europea.

Per això ens preocupa ara tot aquest terribastall, que voldria empastifar les institucions andorranes i el sector financer abans que la Batllia, que ha estat requerida per l'administració de justícia espanyola, s'hagi pogut pronunciar sobre la procedència d'unes comissions rogatòries internacionals que han de ser tractades en el marc de la legislació vigent a Andorra: la Llei de cooperació penal internacional. I no tinc pas cap dubte que els nostres tribunals aplicaran la normativa vigent.

Aquests dies hem trobat que el Govern ha estat massa tímid a l'hora de recordar i confirmar el camí recorregut per Andorra entre el setembre del 2009 i aquest estiu del 2014 en l'àmbit de la transparència de l'activitat financera. Recordatori que comporta per nosaltres una clara defensa del sector bancari i financer andorrà.

Tanta timidesa es pot entendre si recordem la posició de DA, la primavera del 2011, contra la signatura de l'Acord Monetari amb la Unió Europea, una altra eina indispensable per a l'homologació internacional d'Andorra.

Sigui com sigui, Andorra és un Estat de dret que aplica les lleis i compleix els seus compromisos i acords internacionals. I ara també ho farà, per molt que alguns, que només pensen a buscar rèdits electorals, vagin semblant dubtes i pors.